

[Pürschel.]

— det kunde ikke være skønnere i en Børnehave.

Maa jeg saa have Lov til deroverfor atter at stille den nøgterne, kølige Vurdering af, hvad Traktater er værd. — Den højtærede Udenrigsminister siger i Fortsættelse af den Sætning, som jeg citerede før:

„og som paa den anden Side i de Lande, som rammes heraf, medfører en for det økonomiske Liv meget skadelig Følelse af Usikkerhed og en almindelig Mistillid til Værdien af internationale Aftaler.“

Jeg erindrer atter om, at det er en kølig, nøgtern og forsigtig Mand, som siger dette: Der hersker en almindelig Mistillid. Jeg tør vel gaa ud fra, at den højtærede Minister som den overbeviste Demokrat, han er, ogsaa deler den almindelige Mistillid, og det vil jeg gerne, inden man skrider til Afstemning i denne Sal, gøre opmærksom paa, at den førende Politiker paa dette Omraade nærer den dybeste Mistillid til Værdien af det Skridt, man her staar i Begreb med at foretage sig.

Men ikke desto mindre tager han ikke i Betænkning at binde Danmark ud i Fremtiden, og det er dette, som er saa karakteristisk for denne Regerings Politik, ikke blot paa dette Omraade, men ogsaa paa en Række andre Omraader, at uagtet de maa erkende, at de nærer den dybeste Mistillid til den Vej, de agter at slaa ind paa, gør de det dog.

Det, som den højtærede Udenrigsminister har givet Udtryk for, er det, som paa en Række af Punkter er denne Regerings Fane, den, hvorunder den fører dansk Politik, at vi formaar intet, og det er noget, der vinder begejstret Tilslutning rundt omkring. Der er blot det besynderlige, at Lande som Sverige og Finland kan forhandle, kun Danmark kan det ikke.

Udenrigsministeren (P. Munch): Jeg skal ikke bestræbe mig for at forlænge denne Diskussion, der utvivlsomt vil blive fortsat i de nærmeste Dage under Finanslovdebatten.

Der er, bortset fra de Bemærkninger, den ærede sidste Taler gjorde til mig, rettet to bestemte Spørgsmaal til mig. Det ene dette: om Foranstaltninger af den Art som Sukkerordningen fra sidste Aar vil være i Strid med denne Konvention. Dertil kan jeg svare: Nej, det vil den ikke. Det andet er Spørgsmaalet, om jeg vil mene, at det var rigtigt for Danmark at træde tilbage fra denne Konvention, hvis England traadte tilbage fra den. Dertil vil jeg svare,

at det vil i hvert Fald veje meget tungt til; hvis England gik ud af disse Aftaler, vilde det efter al Sandsynlighed betyde, at disse brød fuldstændig sammen. Noget andet er, at det kunde tænkes — men det er maaske mere teoretisk —, at England stillede sig udenfor og Tyskland var med, og da Tyskland er det andet Land, som har meget stor Interesse for os, tror jeg, at vi maa bevare vor Frihed til at vurdere, hvad der paa det Tidspunkt i den givne Situation vil være klogest for Danmark.

Dernæst nogle Ord til det ærede Medlem Hr. Pürschel. Jeg er det ærede Medlem taknemmelig, fordi han med saa stor Interesse har læst, hvad jeg har sagt i Genève, og har bidraget her til at genfremkalde det i Tingets Erindring (Afbrydelse) ... Hvorfor skulde det ikke være sandt, tror det ærede Medlem ikke, at jeg har lagt mine Ord saaledes til Rette dernede, at jeg vilde sætte Pris paa, at de blev hørt og forstaaet ogsaa her? Og tror det ærede Medlem virkelig, at jeg skulde tænke mig den Mulighed, at det gik af i Stilhed, hvad jeg havde sagt dernede, saa at ærede Medlemmer af Tinget ikke opdagede det? Nej, jeg har følt mig fuldkommen overbevist om, at hvis højtærede konservative Talere eller andre i den givne Situation havde Lyst til at diskutere med mig, kunde finde noget deri, som det var nyttigt at anvende for dem, blev det vist ikke skjult, selv om det i øvrigt kunde foregaa i Stilhed efter at være trykt i den samlede danske Presse.

Men det, jeg har gjort dernede, er meget stærkt at understrege de Bekymringer, der maa rejse sig i det Øjeblik, man ser, at samtidig med, at man fra alle toneangivende Sider erkender Urigtigheden i den økonomiske Politik, som en Række Stater i en Slags Desperation griber til, samtidig dermed tager man rundt omkring i Europa en Række Beslutninger af en anden Karakter.

Jeg har ønsket at sige, ogsaa der, at hvis Mestbegunstigelsen fortolkes saaledes, at man borttager dens praktiske Betydning, maa man virkelig overveje, hvilke andre Systemer man kan bygge op, og saa er Mestbegunstigelsens Betydning borte. Hvis det blev almindeligt at anvende Toldkontingentsystemer til at løsgøre sig fra Mestbegunstigelses-Forpligtelsen, og føre denne saaledes ud, at man ramte en Række af de Lande, der sidder inde med Mestbegunstigelsesret, saa springer hele Systemet i Luften, og saa faar det ikke Betydning i den kommende Tid.

Det har jeg sagt i Genève, det har jeg gentaget her forleden Dag, ligesom jeg her